

Wat nu den decaloog betreft, dan kiest VOETIUS in de oude controvers der Scholastiek, of alle geboden positief zijn, zooals de nominalisten beweerden, dan wel natuurlijk, gelijk THOMAS leert, een middenweg. De vraag hangt voor hem saam met die andere, of God van de geboden der zedewet dispensatie kan geven, d. i. hic et nunc van de verplichting er toe kan ontslaan. VOETIUS acht, dat dit van het eerste en derde gebod nooit kan. God toch kan, omdat Hij God is, Zijn schepsel nooit ontheffen van de verplichting Hem als God te eeren, lief te hebben en zijn Naam te heiligen. Daarentegen van het tweede en vierde wel. Hij bedoelt dan, dat b. v. de wijze en den tijd van eeredienst positief zijn. Ook in de geboden der tweede tafel vindt VOETIUS een dergelijke onderscheiding. God had b. v. in betrekking tot het vijfde gebod, en in betrekking tot de drie volgende, het Overheidsgezag ook niet kunnen gebieden, Hij beval aan Abraham zijn zoon te dooden, Hij had de procreatie van het geslacht ook anders dan in het monogame huwelijk kunnen bevelen en het privaat bezit ook niet kunnen voorschrijven. En wat is van deze onderscheiding nu de bedoeling? Geen andere dan Gods recht, Gods souvereiniteit te eerbiedigen, en daarom geen zedewet die boven God staat en Hem als zoodanig bindt, maar eene die, door Hem aan Zijn schepsel gegeven, dat schepsel bindt, en alleen voor zoover zij voortvloeit uit Gods natuur door Hem juist daarom niet kan veranderd. Maar staat die zedewet onder God, zij staat, ook bij VOETIUS, boven den mensch. Juist omdat zij wortelt in het recht Gods om te gebieden, en in den plicht des menschen om te gehoorzamen. In de school van VOETIUS drukte men dit op deze wijze uit: „Voluntas Dei est quidem summa iustitiae regula ab extrinseco et respectu nostri, non vero ab intrinseco et respectu Dei.” Gods wil, geopenbaard in zijn Woord, is de norm voor ons zedelijk leven. De mensch blijft altijd, zooals VOETIUS zelf zegt, „sublex Deo”. Het is de schriftuurlijke gedachte van: „De Heere is onze Rechter, de Heere is onze Wetgever, de Heere is onze Koning” ¹⁾; of: „Er is een eenig Wetgever, die behouden kan en verderven.” ²⁾ Aan Gods natuurlijke of positieve geboden kan niemand zich onttrek-

1) Jesaja 33 : 22.

2) Jacob, 4 : 12.